

Нито един от петдесетината гости не носеше обувки. Поканата изрично ги изключваше. Сватбата щеше да бъде на плажа и булката, Мърсър Ман, искаше да усеща пясъка между пръстите си. Предложеното облекло беше „плажен шик“, което вероятно имаше едно значение в Палм Бийч, друго в Малибу и трето в Хамптънс. На остров Камино обаче това означаваше „всичко става“. Само без обувки.

Булката беше с изрязана ленена рокля с гол гръб, мускулист и с прекрасен тен след вече двуседмичния ѝ престой на острова. Ослепителна. Младоженецът Томас също беше слаб и загорял от слънцето. Беше облечен с чисто нов пастелносин раиран костюм от крепон и колосана бяла риза, без вратовръзка. И без обувки, разбира се.

Томас се радваше, че е част от случващото се. Двамата с Мърсър бяха заедно от три години, през последните две живееха под един покрив и понеже на нея ѝ омръзна да чака предложение, преди три месеца тя го попита:

- Какво ще правиш в събота, на шести юни, в седем вечерта?
- Ами не знам. Трябва да проверя.
- Кажи, че нищо.
- Моля?
- Кажи, че няма да правиш нищо.
- Добре, няма да правя нищо. Защо?
- Защото ще се оженим на плажа.

Томас не беше човек, който си пада по подробностите, затова не участваше активно в планирането на сватбата. Но и да си падаше по подробностите, пак нямаше да бъде от значение. Животът с Мърсър беше чудесен в много отношения, не на последно място, поради липсата на отговорност при вземането на решения. Нямаше напрежение.

Китаристка изпълняваше романтични песни, а гостите пиеха шампанско. Момичето беше от курса по творческо писане, воден от Мърсър в Университета на Мисисипи, и беше предложило услугите си за сватбата. Сервитьор със сламена шапка се грижеше всички чаши да са пълни. И той беше студент на Мърсър, но тя още не му беше казала, че намира произведенията му за прекалено странни. Ако беше по-безцеремонна, щеше да му подсказе, че най-вероятно ще печели повече пари като барман на малки сватбени тържества, отколкото ако пише романи, но тя нямаше постоянно преподавателско място, както и способността да обезсърчава необещаващите студенти.

Мърсър преподаваше, защото се нуждаеше от заплата. Беше издала сборник с разкази и два романа. И търсеше сюжет за трети. Последният ѝ роман, „Теса“, стана бестселър и успехът му насърчи „Вайкинг Прес“ да ѝ предложат договор за две книги. Редакторката ѝ в издателството все още чакаше идеята за новия ѝ роман. Мърсър също. Имаше малко пари в банката,

но недостатъчно, за да престане да работи, недостатъчно, за да има свободата да пише без никакви тревоги.

Малцина от гостите ѝ имаха този шанс. Майра и Лий, грандамите на литературната мафия на острова, бяха заедно от десетилетия и живееха от авторски хонорари. В славните си дни те бяха избълвали стотина горещи любовни романа под различни псевдоними. Боб Коб беше бивш престъпник, лежал във федерален затвор за банкова измама. Той пишеше реалистични криминални романи, в които винаги присъстваше затворническо насилие. Когато пиеше – на практика през цялото време, – той се хвалеше, че от двайсет години не е работил обикновена работа. Бил писател! Може би най-заможна в групата беше Ейми Слейтър, млада майка на три деца, която беше ударила джакпота със своите поредици за вампири.

Ейми и съпругът ѝ Дан бяха вложили част от парите си в строителството на прекрасна къща на брега, на около осемстотин метра от дома на Мърсър. Когато научиха за сватбата, настояха да бъдат домакини на тържеството.

Като всяка булка, Мърсър си беше представяла как баща ѝ ще я заведе до олтара. Той обаче беше изключен от ритуала, олтар също нямаше. Господин Ман беше сложна личност и не прекарваше никакво време със съпругата и дъщерите си. Когато се оплака, че може би няма да вмести сватбата в натоварения си график, Мърсър му каза да не се притеснява. Без него щяха да се забавляват повече.

Сестра ѝ Кони беше тук, на нея винаги можеше да се разчита да предизвика семейна драма. Двете ѝ разглезени дъщери тийнейджърки вече бяха седнали на задния ред и зяпаха в телефоните си. Съпругът ѝ се наливаше с шампанско. По-приятно беше присъствието на литературната агентка на Мърсър, Ета Шатълуърт, която беше дошла със съпруга си. Както и на редакторката ѝ от „Вайкинг“, която със сигурност изгаряше от желание да я дръпне настрана и да попита как върви следващият ѝ роман, закъснял вече с цяла година. Мърсър беше твърдо решена да не говори за работа. Днес беше сватбата ѝ и ако редакторката проявеше дори малка настъпателност, Ета трябваше да се намеси. Три състудентки на Мърсър от „Сиуани“ също бяха тук, две от тях със съпрузите си. Третата току-що беше приключила тежкия си развод, за който Мърсър беше научила прекалено много подробности. И трите си падаха по Томас, затова Мърсър ги държеше под око. Фактът, че той беше с пет години по-млад от булката си, го правеше още по-секси. Двама нейни колеги от университета бяха оцелели след окончателното орязване на списъка с гостите и щяха да прекарат една седмица на острова. Мърсър се разбираше с тях добре, но все пак беше предпазлива. Беше ги поканила само от учтивост. Това беше третият ѝ академичен кампус за последните шест години и тя вече знаеше много за университетската политика. Беше единствената преподавателка в историята на факултета по английски в Университета на Мисисипи, чийто роман беше станал бестселър, и на моменти усещаше завистта. Стар неин приятел от

Чапъл Хил беше поканен на сватбата, но отказа. Но две приятелки от гимназията и една от началното училище бяха дошли.

Томас имаше по-стабилно семейство. Родителите, братята и сестрите му и техните малки деца запълваха цял ред. Зад тях бяха група негови шумни колеги от времето, когато беше работил в „Гринел“.

Така нареченият свещеник беше Брус Кейбъл, собственик на книжарница „Бей Букс“ и предишен любовник на булката, който подканяше всички да се настаняват по местата си и да заемат по-предните редове, където беше издигната бялата раkitова арка. Зад нея се простираха сто метра бял пясък, после нищо друго освен Атлантика в апогея на прилива – превъзходна гледка, ширнала се на километри, чак до извивката на хоризонта. Северна Африка се намираще на близо шест хиляди и петстотин километра по права линия.

Китаристката продължи да свири, когато Мърсър и Томас се появиха на дъсчената пътека. Слязоха по стълбите, хванати за ръце, и се усмихваха чак до арката, където ги посрещна самозваният свещеник.

Това не беше първата сватба на Брус Кейбъл. По неясна причина щатът Флорида позволяваше на почти всекиго да си купи евтино разрешително, да стане „свещенослужител“ и да провежда граждански сватбени ритуали. Брус не знаеше това и не проявяваше никакъв интерес, докато негово бивше гадже не пожела да се омъжи на остров Камино и не настоя Брус да сдобие със свидетелството.

Това му беше първата сватба. Тази на Мърсър – втората. Той се питаше колко ръкоположени като него са спали с всичките си булки. Да, веднъж преди много години беше преспал с Мърсър, когато тя го шпионираше, но това беше стара история. Съпругата му Ноел знаеше за нея. Томас също. Всички го приемаха спокойно. Цивилизовано.

Мърсър познаваше склонността на Брус да се отклонява от сценария, затова старателно беше написала брачните клетви. Томас като никога беше потърсен за мнение и дори добави няколко свои думи. Бивш студент от Университета на Северна Каролина стана и прочете стихотворение – непонятна мешавица от бели стихове, която би трябвало да засили романтичното усещане, но вместо това накара присъстващите да зареят поглед към вълните, които кротко се плискаха в брега. Брус съумя отново да привлече вниманието им, като представи кратки биографии на младоженците и развесели някои гости. Китаристката можеше и да пее и зарадва присъстващите с впечатляващо изпълнение на „Вечна любов“. Кони прочете сцена от „Теса“ – книга, вдъхновена в най-общи линии от тяхната баба. В романа Теса се разхождаше на този бряг всяка сутрин и търсеше яйца, които костенурките бяха снесли предната нощ. Тя пазеше джоните и приборя, сякаш бяха нейна собственост, а сред публиката имаше хора, които я помнеха. Беше трогателен текст за човек, повлиял сериозно на булката.

След това Брус ги преведе през брачните клетви, които според неговото експертно мнение бяха леко многословни – чест проблем в прозата на Мърсър, който той беше твърдо решен да изкорени. Брус обичаше авторите си и ги подкрепяше до един, но беше и строг критик. Е, все пак това не беше неговата сватба.

Младоженците си размениха пръстени, целунаха се и се поклониха пред гостите си като съпруг и съпруга. Гостите се изправиха и ги аплодираха.

Целият ритуал продължи двацет и две минути.

Снимките отнеха повече време, после всички се качиха на дъсчената пътека и последваха Мърсър и Томас през дюните към басейна, където ги очакваше още шампанско. Изпълниха първия си танц под звуците на „Моето момиче“. След това диджеят пусна още поп и соул и танците започнаха. Минаха почти десет минути, преди първият пиян, съпругът на Кони, да цопне в басейна.

Най-популярният кетъринг на острова беше на „Шеф Клод“, истински южняк от Южна Луизиана. Той и екипът му работеха в двора, докато Ноел контролираше подредбата на масите и на цветята. В жилите ѝ имаше много френска кръв и никой не можеше да се мери с нея в областта на изисканото хранене с всички ритуали. Ейми я беше помолила да поеме грижата за цветята, порцелана, приборите и кристала, както и за виното, което Ноел и Брус с удоволствие избраха и поръчаха от своя търговец. Две дълги маси бяха подредени на терасата под широка тента.

Слънцето залязваше, когато шеф Клод прошепна на Ейми, че вечерята е готова, и гостите бяха насочени към отредените им места. Компанията беше шумна, чуваше се много смях и възхищение към новобрачната двойка. Когато първите бутилки шабли обиколиха масите, Брус, както винаги, помоли за тишина, за да представи виното надълго и нашироко. След това се появи подноси със сурови стриди. По време на второто блюдо, ремулада със скариди, започнаха тостовете и нещата взеха да излизат от контрол. Братът на Томас се справи сносно, но не беше добър оратор. Една от състудентките на Мърсър изпълни задължителната роля на ридаещата шаферка, но изпълнението продължи твърде дълго. Брус успя да я прекъсне, като вдигна великолепен тост. После представи следващото вино – чудесен сансер. Проблемите започнаха, когато зетят на Мърсър, все още мокър от цопването си в басейна и все още пиян от следобеда, стана, залитайки, и се опита да разкаже смешна история за едно от старите гаджета на Мърсър. Само че не улучи момента. За късмет, Кони го сръза на висок глас: „Достатъчно, Карл!“.

Карл се заливаше от смях, когато се строполи обратно на стола си, и му отне няколко секунди да проумее, че никой друг не намира това за смешно. За да разсее напрежението, състудент на Том от „Гринел“ скочи и прочете нецензурно стихотворение за младоженеца. По време на изпълнението му

поднесоха основното ястие – печена камбала. Стих след стих текстът ставаше все по-мръснишки и накрая всички се превиваха от смях.

Ейми се притесняваше заради врявата. Къщите бяха построени близо една до друга на брега и шумът беше оглушителен. Тя беше поканила съседите и от двете страни и ги беше запознала с Мърсър седмица по-рано. Те пиеха и се смееха по-гръмко от всички останали.

Майра взе думата и разказа как двете с Лий се запознали с Мърсър за пръв път преди пет години, когато тя се върнала на острова за лятото.

– Красотата ѝ беше очевидна, чарът – заразителен, обноските ѝ – безукорни. Само че ние се питахме дали умее да пише. Тайничко се надявахме, че не умее. С последния си роман, според мен шедьовър, тя доказа на света, че наистина е способна да разкаже една красива история. Защо съдбата е толкова благосклонна към някои хора?

– Стига, Майра – тихо се обади Лий.

До този момент тостовете и кратките речи като че ли бяха в известна степен предварително подготвени. След това обаче под въздействието на виното всичко стана импровизирано.

Вечерята беше дълга и вкусна и когато приключи, по-възрастните гости започнаха да си тръгват. По-младите се върнаха на дансинга, където диджеят започна да приема музикални желания и намали силата на звука.

Към полунощ Брус намери Мърсър и Томас, седнали до басейна и натопили крака във водата. Той се присъедини към тях и отново ги поздрави за чудесната сватба, която бяха организирали.

– Кога заминавате за Шотландия? – попита той.

– Утре в два – отговори Мърсър. – Летим от Джаксънвил до Вашингтон, после без прехвърляне до Лондон.

Щяха да прекарат двуседмичния си меден месец в Северошотландската планинска земя.

– Ще се отбиете ли в книжарницата сутринта? На кафе. Ще имаме нужда.

Томас кимна, а Мърсър каза:

– Разбира се. Какво има?

Изведнъж Брус стана сериозен. Погледна я със самодоволна усмивка и отговори:

– Имам сюжет, Мърсър. Може би най-забележителната история, която съм чувал.